

Arrest

nr. 172 010 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 21:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: K., C. (...), Nationaliteit .Nederland, Geboortedatum : 17.03.1993, Geboorteplaats: Rotterdam, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 26.06.2015 en verkreeg de E-kaart op 13.08.2015. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 12.01.2016 in kennis werd gesteld van onze uitnodiging om nieuwe bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen. De opvolgingsbrief werd op 15.01.2016 betekend aan betrokkene. Zij legde nadien volgende bewijsstukken voor: een attest van het OCMW dd. 18.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun ontvangt, bankafschriften met vermelding van loon aan zichzelf voortkomend uit de zelfstandige activiteit van betrokkene voor de maanden: januari 2016, december 2015 en november 2015, een uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen dd. 04.11.2015 met vermelding van de éénmanszaak van betrokkene met KBO-nr. 0500.936.704 en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds dd. 04.11.2015.

Uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene een éénmansfirma (KBO-nr. 0500.936-704) heeft. Zij legt als bewijs een volledig uittreksel voor van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds. Echter, er dient opgemerkt te worden dat er op het attest van de verzekeringsmaatschappij Zenito, vermeld staat dat het attest niet dienstig is voor inschrijving in de gemeentelijke registers. Hierdoor kan dit document niet weerhouden worden als bewijs van haar zelfstandige activiteit. Overeenkomstig artikel 50, §2, 2° van het KB dient betrokkene een inschrijving in de Kruispuntbank van ondernemingen en het bewijs van aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen. Op basis van de voorgelegde bewijzen van haar zelfstandige activiteit kan betrokkene het recht op verblijf alleszins niet blijven behouden.

Betrokkene kan het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden. Uit het administratief en bij nazicht in de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat betrokkene haar laatste dag van tewerkstelling plaatsvond op 06.08.2015. Voor zover betrokkene heden onvrijwillig werkloos zou zijn, na een tewerkstelling van minder dan 1 jaar, moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht niet langer kan behouden in toepassing van artikel 42bis, §2, 3° gezien, zoals hierboven vermeld, de laatste tewerkstelling dateert van 06.08.2015 en dus de zes maanden dat verblijfsrecht als werknemer kon worden behouden, reeds verstreken zijn.

Bij gebrek aan verdere concrete bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer/werkzoekende bekomen op 26.06.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, artikel 50 van het vreemdelingenbesluit, artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de EU, juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij betoogt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

In het geval de gemachtigde van de Staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de vreemdelingenwet maar tevens dient na te gaan of de verzoekende partij niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien de gemachtigde diens onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nakomt, dringt de verbreking van de weigeringsbeslissing zich op (RvV nr. 43.220 van 11 mei 2010, T.Vreemd. 2010, p. 272).

Het beëindigen/intrekken van een verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis Vw. behelst een discretionaire bevoegdheid. Artikel 42bis, §1 Vw. stelt immers: (...)

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993). (...) (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

In casu wordt het verblijfsrecht als EU-burger in hoofde van verzoekster ingetrokken onder de stelling dat de voorgelegde bewijzen van haar zelfstandige activiteit onvoldoende zijn om haar recht op verblijf te behouden. Concreet is het verweerder een doorn in het oog dat verzoeksters attest van sociale verzekeringskas ZENITO ten bewijze van haar aansluiting sinds 09.10.2015 stelt "(dit attest is niet dienstig voor inschrijving in het bevolkingsregister)"(stuk 3).

Het is verzoekster een raadsel waarop deze zinsnede op het attest van ZENITO staat, doch zij heeft dit alvast niet opgemaakt. Zij oefent wel degelijk een zelfstandige activiteit uit als EU-burger in België, waarbij zij wel degelijk met alles in regel is om te werken als zelfstandige in België. Zij kan er slechts te goeder trouw van uitgaan dat haar sociale verzekeringskas de correcte formulieren aflevert wanneer zij haar aansluiting moet bewijzen. Verzoekster leest in het door haar aan verweerder overgemaakte attest van ZENITO wel degelijk (stuk 3): (...).

Verzoekster moet overeenkomstig art. 50, §2 van het KB van 08.10.1981 bewijzen dat zij is ingeschreven in de KBO alsook is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen. Zij heeft beide bewijzen aan verweerder overgemaakt.

Oordelen dat bovenstaand attest van de gedelegeerd bestuurder van sociale verzekeringskas ZENITO "niet kan weerhouden worden als bewijs van haar zelfstandige activiteit" (stuk 1) is dan ook kennelijk onredelijk en kan door eender welk normaal redelijk weldenkend burger niet begrepen worden.

In paniek, want volkomen onverwacht geconfronteerd met een intrekking van haar E-kaart mét bevel om het grondgebied te verlaten, nam verzoekster contact met haar sociaal verzekeringskas met de melding dat men haar blijkbaar geen correct formulier had bezorgd. De sociale verzekeringskas stelde dat wel degelijk haar aansluiting correct in orde is en er werd verzoekster voor zover als nodig nog een bijkomend attest ten bewijze van haar aansluiting overgemaakt (stuk 7 - aldus opgemaakt op 26.02.2016 ofte de dag van de betekening van de bestreden beslissing, waarna verzoekster boos haar sociale verzekeringskas belde met de melding dat haar verblijfsrecht blijkbaar wordt ingetrokken omwille van een vermeend niet dienstig attest van hun hand).

Verzoekster sociale verzekeringskas put zich uit in excuses met de duiding dat dossierbeheerder N. V. E. (...) (zoals vermeld op dit attest van 26.02.2016 - stuk 7, langdurig ziek was, zodat zij dergelijk attest niet eerder kon opmaken op 04.11.2015 toen het initiële aansluitingsattest werd afgeleverd - stuk 3). Eén en ander is irrelevant, gezien de finaliteit van de wet uiteindelijk het bewijs van een dubbel gegeven incorporeert: KBO inschrijving en sociale kas aansluiting. Van beide zaken heeft verzoekster tijdig het nodige bewijs voorgelegd aan verweerder.

Overdreven formalisme mag het vrij verkeer van EU-burgers niet in de weg staan. Vrij verkeer van personen (artikel 3, lid 2 VEU en Artikel 45 VWEU) vormt de hoeksteen van de Europese regelgeving, zodat elke inperking hierop op beperkende wijze dient te worden geïnterpreteerd. In casu oordelen dat het attest van de gedelegeerd bestuurder van ZENITO met de expliciete duiding dat verzoekster in regel is als zelfstandige in België en dit sinds 09.10.2015, bovendien met de expliciete duiding "dit attest geldt als bewijs van aansluiting" (stuk 3), géén afdoende bewijs uitmaakt van haar zelfstandige activiteit als EU-burger, nochtans voorgelegd in samenlezing met haar KBO-inschrijving en haar boekhoudkundige gegevens, is dan ook niet correct en strijdig met dit grondrecht inzake vrij verkeer van personen."

2.1.2. De bestreden beslissing stelt een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is het attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds dat verzoekster heeft neergelegd: dit wordt niet aanvaard als bewijs van aansluiting. De verwerende partij verwijst hierbij naar artikel 50, §2, 2° van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het model van attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen is als bijlage gevoegd bij het ministerieel besluit van 12 oktober 2015 tot vaststelling van het model van aansluitingsattest beoogd in artikel 50 § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In het model is geen sprake van de zin *“dit attest is niet dienstig voor inschrijving in het bevolkingsregister”*.

De gemachtigde besluit uit het loutere bestaan van voornoemde zin dat het neergelegde attest van sociale verzekeringskas ZENITO *“niet weerhouden (kan) worden als bewijs van haar zelfstandige activiteit”*. Nochtans wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan het feit op zich dat verzoekster een zelfstandige activiteit uitoefent. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld: *“Uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene een éénmansfirma (KBO-nr. 0500.936-704) heeft”*. Uit de beslissing blijkt ook dat de verwerende partij de bewijzen aanvaardt dat verzoekster een loon heeft uit haar zelfstandige activiteit: *“uit haar bankafschriften met vermelding van loon aan zichzelf voortkomend uit de zelfstandige activiteit van betrokkene voor de maanden: januari 2016, december 2015 en november 2015”*. Bovendien negeert de verwerende partij de relevante vermelding in meergenoemd attest *“dit attest geldt als bewijs van aansluiting”*.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Waar verzoekster aanhaalt dat het determinerende motief waarop de beslissing steunt niet juridisch aanvaardbaar is en dat zij derhalve steunt op een onwettig motief, moet worden geconcludeerd dat zij aantoonde dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige beslissing heeft genomen.

Verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd. Deze beslissing is niet meer aanwezig in het rechtsverkeer zodat het bevel niet langer rechtsgeldig kan steunen op deze beslissing. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer wordt het bevel om het grondgebied vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC